

men vidste ikke hvad. Desuden generedes han lidt af Søren Røgters Nærværelse. Søren havde altid haft sine slemme Uvaner, som man paa Grund af hans mange gode Egenskaber havde baaret over med; men det forekom Emanuel, at han aldrig i den Grad havde spyttet og harket og lugtet af gammel Skraatobak som netop i Dag.

„Skal vi ikke gaa ud i Haven?“ spurgte han med ét og rejste sig. Og med et lidt tvungent Smil tilføjede han: „Vi kan rigtignok ikke fremvise en saadan Mønsterpark, som Deres Faders i sin Tid var, Frøken Tønnesen, . . . men lidt Kølighed kan vi i hvert Fald finde derude.“

„Ja, det kan jo være prægtigt!“

De rejste sig alle; Hansine dog først, efter at Emanuel havde spurgt hende, om hun ikke fulgte med. Kun Søren Røgter blev siddende og slugte med sine opspærrede Øjne skiftevis den ene og den anden af Damerne, indtil den sidste Snip af deres Kjoler forsvandt ud af Havedøren.

I det samme stak Abelone Hovedet ind ad Køkkendøren, bag hvilken hun havde staaet og luret.

„Er de gaaet?“

Søren nikkede tavs og blinkede betydningsfuldt ud imod Haven, hvorefter Abelone kom helt frem og gik hen til Vinduet for at kigge ud.